

Köszöntő

Kedves Kollégák, szeretettel köszöntöm az ünneplő közösséget.

A 30 esztendő engem nem történetmondásra, hanem inkább prózai panegyricus írására serkentett arról, hogy a bibliai felszólítás „építse egyik a másikat” – hogyan valósult meg az EKE életében.

A szakmai szervezetek főként érdekvédelmi és szakmai kérdésekkel foglalkoznak – gyakran úgy intézményesülnek, hogy elvesztik a mozgékonytárgyságukat és a kreativitásukat. Az EKE elkerülte ezt a csapdát: az ökumenikus nyitottság, az egyházi könyvtárak nyilvánossá válásának az élménye és feladatai, a nehézségek közös legyőzése, és nem utolsósorban azok az elkötelezett egyházi könyvtárosok, akik többnyire már 1990 előtt védtek és őriztek az egyházi gyűjteményeket – máig meghatározzák az EKE arculatát.

Nagy érték az ökumené és a lelkeség jelenléte az EKE életében. Persze voltak döccenők – de ezeket legyőzte a másik felekezet megismerésének az öröme, hogy megélhettük és megérthettük a tőlünk akár idegen lelkeségi megnyilvánulásokat is. Találkozásaink igazi lelki feltöltődést jelentettek. Ezt a folyamatot segítették a Szomszédolások, amelyekbe immáron bekapcsolódhatnak a világi könyvtárosok is.

Az egyházi és világi könyvtárak szakmai világa az évtizedek során összeért. Kezdetekben az egyházi könyvtárosok általában nagy műveltségű egyházi emberek voltak, de szorosabb értelemben nem szakemberek. Itt is voltak döccenők, hogy a felekezeteinken belül is elismertessük: hihetetlen értékeket kezelni csak felkészült könyvtári szakemberekkel lehet. Dolgoztunk a beiskolázásokért, szakmai napokat rendeztünk – eleinte a legfontosabb feladatról, az állományvédelemről, majd azokról az aktuális könyvtári szakmai kérdésekről, amelyekben éreztük hiányos tudásunkat. Figyeltük az olvasói szokások változásait, és átalakítottuk, ha kellett, a szolgáltatásainkat. Nagy íve van annak a fejlődésnek is, ahogyan a prioritásokat időről időre megváltoztattuk – az EKE a legnagyobb muzeális gyűjtemények után a felső-

oktatási és a kisebb, adott esetben modern könyvtárakat is befogadta. Egyre nagyobb együttműködés alakult ki a könyvtári-levéltári-múzeumi területek között. Ezzel párhuzamosan a tudományos műhelyek nagy lendülettel láttak munkához.

Leírhatatlan, mekkorát fejlődött 1994-hez képest az informatika. A régi munkatársak számítógépekkel kapcsolatos idegenkedésétől jutottunk el az integrált közös katalógusainkig, tudástárainkig, informatív honlapunkig. Csetlés-botlásaink után külön hőstörténetet lehetne írni a digitalizáció terén végzett munkáinkról.

A kapcsolataink is fejlődtek. Egy-egy EKE-elnökünk kitartó munkájának hála mind a minisztériumok, mind a világi könyvtárak ma már egyenrangú partnereként kezelik az egyházi könyvtárakat. Ennél is fontosabbnak értékelem azt a közvetítő szerepet, amelyet az EKE az egyházi könyvtárosok között játszott. Kezdetben egy-egy éves konferencián még külön-külön csoportosultak az egyes gyűjtemények, illetve felekezetek munkatársai. Csak egy-két elkötelezett ember munkálkodott az EKE működéséért. Ma már nem így van: felekezetközi barátságok alakultak ki, nem titkoljuk egymás előtt a nehézségeinket, tudjuk, kit kell felhívni, ha egy adott problémával találkozunk. Az EKE-feladatok elvégzésében is egyre többen vesznek részt.

Gyűjteményeink ma is általában kis létszámmal dolgoznak, ezért szükség van a rugalmasságra. Ha fel is oszthatóak a feladatok, továbbra is sokoldalú munkát kell végezni. Csak bátorítani tudom az egyházi könyvtárosokat, hogy kövessék az elődök jó példáját: ne csak jó szakmunkások, hanem nagy tudással rendelkező szellemi emberek is legyenek.

Kívánom, hogy Deo volente folytatódjék az EKE megújulása, és az újabb 30 év során továbbra is maradjanak az egyházi könyvtárosok „egymással egyetértésben”.

DR. HUBERT GABRIELLA
az EKE tiszteletbeli tagja